

EEN HELDENSTRIJD

of

DE KAPITEIN DER BOSCHGEUZEN

TWEEDE DEEL

TIENDE HOOFDSTUK

Slechte Maren

Blommaert wandelde in het woud. Het plan, om Oude-naarde te veroveren, was nu in bijzonderheden opgemaakt, maar nog had de Geuzenkapitein veel te overleggen. Als de stad in zijn macht was en de prinsenvlag, 't symbool van vrijheid en verdraagzaamheid op den toren wapperde, dan moest de rust gehandhaafd, de Roomsche burgerij beschermd, de veste verdedigd worden. Wie zou hij kiezen tot zijn medewerkers voor die gewichtige taak? Kasper Wybo, Frans Dekkers, de roode krijgsman waren drie mannen, waarop hij rekenen kon, maar er waren meer leiders noodig!

Over dit alles dacht Blommaert na, toen de roode krijgsman een bode bij hem bracht.

— Is er nieuws? vroeg de aanvoerder driftig. Nieuws uit Bergen?

— Ja ik heb nieuws; kan ik het u op de plaats mededeelen?

— We zijn alleen. Spreek vrij uit.

De roode krijgsman was onmiddellijk teruggekeerd.

— Mechelen en Dendermonde zijn aan Oranje's zijde, vertelde de boodschapper. Helaas! er zijn ook slechte maren.

De blijde uitdrukking verdween van Blommaerts gelaat.

— Slechte maren uit Bergen? vroeg hij dringend.

Is er nog geen hulpe uit Frankrijk?

— Duizenden Hugenooten werden te Parijs en in andere steden vermoord. Uit Frankrijk mogen wij op geen bijstand meer hopen, klonk het somber.

Blommaert moest zich tegen een boom steunen. Alles duizelde voor zijn blik.

— De Hugenooten... vermoord, herhaalde hij stotterend.

— Een slachting werd onder onze Fransche broeders aangericht... Rome en Spanje juichen.

Nauwelijks eenige dagen geleden had Karel IX koning van Frankrijk brieven geschreven aan Lodewijk van Nassau, waarin hij den steun van zijn hof beloofde voor de bevrijding der Nederlanden of de gansche protestantsche Christenheid werd opgeschrikt door de vreeselijke mare der Parijsche bloedbruiloft!

Den 17en Augustus 1572 werd te Parijs het huwelijk gesloten tusschen Hendrik van Navarre, een der leiders van de Hugenooten, en 's konings zuster, Margaretha. Deze verbintenis werd aanzien als 't bewijs van verzoening tusschen de twee godsdienstige partijen, en de voornaamste hervormde edelen waren dan ook in de hoofdstad, om deel te nemen aan de schitterende feesten, bij deze gelegenheid gehouden.

Maar intusschen verrichtten Catherina de Médicis, 's konings moeder, en de hoofden der katholieke partij hun duivelsch werk. Maatregelen werden genomen om 't protestantisme in Frankrijk een doodelijken slag toe te brengen.

Daartoe moest de wispelturige vorst voor het afschuwelijk plan gewonnen worden en Catherina de Médicis behaalde de zege. Den avond voor den vier-en-twintigsten Augustus riep Karel IX uit: « Ik treed het plan bij, mits geen enkele Hugenoot gespaard blijve, om mij die daad te verwijten. »

Een kerkklok gaf het sein tot een vreeselijke moordrij. Een der eerste slachtoffers was het hoofd der Hugenooten, admiraal Coligny, die uit een venster zijner woning op straat geworpen werd. Een Italiaan sneed hem 't hoofd af en bracht het den koning en zijn moeder. Nu schoot Karel IX zelf op zijn trouwste onderdanen... als waanzinnig stond hij voor een raam van zijn paleis, maar nog geen twee jaar later zou

hij op zijn sterfbed uitroepen : « Weg, weg van mij, gij bloedige spookgestalten ! Die nacht, waarin 't bloed van duizenden mijner onderdanen vlood... was 't werk mijner moeder welke mij tot deze schanddaad verleid heeft... Gaat... maakt mijn honden los... ik wil op den Satan jagen, die grijnzend aan mijn voeten zit en den nacht van 24 Augustus bloot legt. Hier bloed... daar bloed, overal bloed... mijn God, mijn God!... ik zwem in 't bloed mijner onderdanen. »

En 210 jaren later, liet de Nationale Conventie onder het venster, vanwaar de koning op zijn protestantsche onderdanen schoot, deze woorden beitelten : « C'est de cette fenêtre que l'infâme Charles IX, d'exécrable mémoire, a tiré sur le peuple avec une carabine ! »

Ja, 't bloed stroomde dien nacht en de volgende dagen te Parijs. « Van de Hugenooten », zegt een tijdgenoot « smeten ze dood of verdronken, mannen en vrouwen, jong en oud, edel en onedel, zoodat het getal wel tot tien duizend liep ; werden de lijken, die de gansche stad door lagen, met wagens naar de rivier gebracht, en in 't water geworpen. » En in vele andere steden van 't arme Frankrijk, vond de Parijsche bloednacht navolging.

Het harte van 't protestantsch Europa stond een oogenblik stil van schrik, zegt Motley. De koning van Engeland droeg rouw.

En Filips, de sombere, steeds in zichzelf gekeerde, koude Filips van Spanje... lachte !

Willem van Oranje, die Bergen ontzetten wilde, zag al zijn plannen in duigen, want hij had vast gerekend op den bijstand der Hugenooten : Graaf Lodewijk lag binnen de veege veste door een heete koorts aan zijn leger gekluisterd. En Alva sloot de stad nauw in.

Geen wonder, dat Blommaert, bij 't vernemen dezer tijdingen, van wanhoop sidderde.

— Alles is verloren, stamelde hij. Ons blijft niets over

dan naar een vreemd land te gaan, ver van onze verpaanschte en verpaapschte steden !

— Graaf Lodewijk geeft Bergen nog niet over en Willem van Oranje heeft evenmin zijn kamp opgebroken. Als zij volhouden, zult gij dan deinken ? vroeg de bode ernstig.

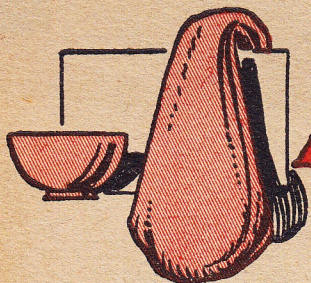
— Bij God neen ! kreet de Geuzenkapitein. 't Is waar, nog een weg staat ons open... kunnen wij Vlaanderen niet bevrijden van de Spaansche tyrannie, dan kunnen wij voor Vlaanderen sterven !

— Mechelen en Dendermonde zijn Geusch...

— En weldra zal Oudenaarde het ook zijn ! sprak Blommaert beslist.

EEN

HELDEN

STRIJD

*of de kapitein
der boschgeuzen*

door A. HANS

EEN

HELDENSTRIJD

OF

De Kapitein der Boschgeuzen

door

A. HANS

EVANGELISATIE DRUKKERIJ

Groendreef, 67, Brussel

1926